

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

แฟนลับ สลัดเฟรนด์ชิป

มาจะกล่าวทโป เขียน ZOO ภาพ

ແພນລັບສລັດແຟນ(ເກ່າ)

แผนลับสลัดแฟน(เก่า)

มาะกล่าวบทไป เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2447-8

ภาพปก zoo

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

พินพูน

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เมื่อถูกนอกใจบางคนอาจรู้สึกราวกับว่าโลกพังทลายและได้แต่จมอยู่กับความเศร้า...ไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะเป็นเช่นนั้น แต่บางครั้งเราก็ต้องทิ้งเรื่องราวในอดีตที่ทำให้เจ็บปวดไป เก็บไว้เพียงเรื่องราวดีๆ ให้เป็นครั้งหนึ่งในความทรงจำแล้วเดินหน้าต่อไปอย่างสง่าผ่าเผย

เช่นเดียวกับ 'นาวา' ที่เมื่อรู้ว่าถูกคนรักอย่าง 'ตะวัน' นอกใจ แม้จะรู้สึกเหมือนโลกทั้งใบพังทลาย แต่เขาก็พร้อมจะสลัดคนร้ายๆ ออกจากชีวิต ทว่าคนอย่างนาวาที่ใครดีมาดีตอบ ร้ายมาร้ายตอบยอมไม่อาจละทิ้งไปเฉยๆ ได้ เขาต้องขอทวงสิทธิ์และทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยให้ตะวันไปกลับคืนมาเสียก่อน

มาเอาใจช่วยนาวาให้สลัดคนใจร้ายออกไปจากชีวิตได้สำเร็จและสามารถก้าวเดินไปพร้อมกับ 'ความรักครั้งหน้า' อย่างสวยงามกันเถอะค่ะ!

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

ตอนที่ 1

อาถรรพร์รักเจ็ดปี

ผมถือรูปถ่ายใบหนึ่ง

เพราะเป็นรูปชুমัไกลๆ ภาพจึงเบลออก แต่ก็เห็นอย่างแจ่มแจ้งว่าชายหญิง
คู่นั้นกำลังจุมพิตกันอย่างลึกซึ้งในรถยนต์

คงไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอกหากผู้ชายในภาพนั้น...ไม่ใช่แฟนผม

นายตัวนี้ ใจภักดี แต่ตอนนี้คงไม่ภักดีแล้วละมัง ในเมื่อความรักเจ็ดปี
ไม่อาจสู้นางแบบสาวที่ชื่อพาฝัน...

พาไปฝันหวานกันสองต่อสองสมใจเลยทีเดียวน!

น่าแปลกที่ผมยังหัวเราะออก อาจเพราะสังหรณ์บางอย่างบอกเตือนถึง
ความเห็นห่างของคนรัก สายตายามทอดมองที่แฝงความรู้สึกผิด ไม่ได้รักใคร่
หวานซึ่งเหมือนเคย แต่ทั้งๆ ที่รู้ว่าผิดแล้วทำไมถึงทำ!

"ฮะๆๆ...ฮ่าๆๆ!" เสียงแค้นหัวเราะเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ หากใครมาเห็น
คงเข้าใจผิดว่าผมเป็นบ้า และใช่ ผมคงกำลังจะเป็นบ้า เพราะคงไม่มีคนปกติ
ที่เ็นหัวเราะไปร้องไห้ไปอย่างนี้

แม่งเฮ้ย!

ผมขย่ำรูปถ่ายในมือ ในใจเจ็บปวด แต่ความไม่เข้าใจมีมากกว่า
ความสัมพันธ์ของผมกับตัวนี้ไม่ใช่ความรักขาดหายแม้พวกเขาจะเป็น
เพศเดียวกัน พวกเรา...เติบโตมาด้วยกัน

ผมกับตัวนี้เกิดเดือนมกราคมเหมือนกัน เขาเกิดวันที่สิบเจ็ด ส่วนผมเกิด

วันที่สี่สิบเจ็ด เขาเป็นลูกคนใช้ในบ้าน ส่วนผมเป็นลูกชายคนเล็กของตระกูลดาราด้วย ด้วยความที่อายุใกล้กัน แถมผมยังร่างกายอ่อนแอ ป่วยกระเสาะกระแสะเพราะคลอดก่อนกำหนด ทำให้ไม่เคยได้ออกไปเล่นนอกบ้านกับเด็กคนอื่น ตวันเลยเป็นเพื่อนคนแรกรวมถึงคนเดียวที่ผมไว้วางใจ ภายใต้อาณัติของผู้ใหญ่และความปลอบปล้ำของป้าซ้อย แม่ของเขาซึ่งไม่ได้แต่งงานกับสามีอย่างถูกต้องตามกฎหมายเพราะสามีของป้าซ้อยเจ้าชู้ ชอบหลอกฟันสาวไปเรื่อย พอรู้ว่าแม่ของเขาท้องก็รีบทิ้งเพราะไม่อยากมีภาระ แม่ผมนึกสงสาร เห็นแก่ที่ป้าซ้อยมาจากต่างจังหวัดตัวคนเดียว โดนหนุ่มชาวกรุงหลอกจึงรับทำงาน รวมถึงช่วยส่งเสียค่าเล่าเรียนทั้งหมดให้ตวันได้ศึกษาในโรงเรียนดีๆ เป็นเพื่อนผม

ผมกับตวันจึงตัวติดกันตลอดเวลา เป็นภาพคู่กันตา ทำให้ทุกคนต่างเรียกเราว่าปาตองโก

ผมอยู่ไหน ตวันอยู่นั้น แต่ความจริงแล้วเป็นผมต่างหากที่ติดตวัน เพราะเขามักช่วยเหลือผมตลอดเวลา

อย่างตอนที่ผมเป็นลมล้มพับ ตวันก็จับผมขึ้นหลังวิ่งร้องขอความช่วยเหลือ ตอนที่ผมไข้ขึ้นไปเรียนไม่ไหว ตวันก็ช่วยจดสรุปให้ตลอด ตอนที่ทำการบ้านไม่ทัน ตวันก็ช่วยบั่นให้ ตอนที่เผลอทำเครื่องเพชรสุดรักสุดหวงของคุณแม่เป็นรอยร้าว ตวันก็ช่วยรับผิดชอบ ตอนที่ผมโวยวายจนแฉ ตวันก็ตามอกตามใจ

พวกเราเคยหนีเที่ยวด้วยกัน เล่นซนด้วยกัน แกล้งคนด้วยกัน เรียกว่าเป็นทุกอย่างของกันและกันก็ไม่ผิด

จุดเปลี่ยนอยู่ตรงไหนนะเธอ

วันนั้น...ครอบครัวของผมรวมถึงแม่ของตวันตั้งใจมาเยี่ยมพวกเราที่หอพัก ที่เลือกอยู่หอเพราะผมและตวันชอบอยู่เป็นส่วนตัวมากกว่า สาเหตุคือถ้าอยู่ที่บ้านตวันจะวางตัวไม่ค่อยถูก เขามักโดนมองว่าเป็นลูกคนใช้ แม่พ้อกับแม่ผมจะนึกเอ็นดู แต่คนอื่นๆ ในบ้านไม่ค่อยชอบบิใจนักหากต้องทำอาหารเผื่อตวัน ซักเสื้อผ้าให้ตวัน หรือทำอะไรให้เขาทั้งที่มีฐานะเท่ากัน

...ความสูญเสียเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ผมยังจำได้ดี วันนั้นผมกับตวัน

นั่งเล่นเกมกันในห้อง รอให้พ่อแม่มาหาเหมือนที่มักมาเยี่ยมเยียนทุกสุดสัปดาห์ แต่กลับได้รับโทรศัพท์จากโรงพยาบาลว่ามีคนขับรถบรรทุกหลับในขับรถพุ่งชนรถพวกเขา ผลคือ...ตายยกคัน

ผมช็อกค้าง กว่าที่ตั้งสติได้ก็เป็นตอนตวันแย่งโทรศัพท์ผมไปคุย เมื่อพวกเราสบตากัน ผมก็ร้องไห้โฮ พวกเราอดกัน จำให้จนแทบไม่มีน้ำตา ก่อนจะจูงมือพากันไปโรงพยาบาลเพื่อดูหน้าผู้ให้กำเนิดเป็นครั้งสุดท้าย

ผมกับตวันกลายเป็นเด็กกำพร้า

ตอนนั้นพวกเราอายุสิบหก... โชคดีคือผมมีพี่ชายคนหนึ่งเรียนปริญญาโทอยู่ที่ต่างประเทศ ไม่อย่างนั้นเขาคงนั่งรถคันนั้นด้วย ตอนรู้ข่าว พี่ชายรีบนั่งเครื่องบินกลับจากอเมริกา ถึงจะรีบแค่ไหนก็เสียเวลาทั้งวัน ช่วงเวลาแห่งความสูญเสียนั้นมีเพียงผมและตวันที่ช่วยกันติดต่อญาติ ดูแลงานศพ รวมถึงปลอบใจกันและกัน

พวกเราจับมือกันตลอดเวลา

ในงานศพพอกับแม่ของผมมีคนมาร่วมงานเกือบพันคน งานจัดอย่างยิ่งใหญ่ พวงหรีดเต็มศาลา แต่แม่ของตวันซึ่งจัดแยกออกไปศาลาข้างๆ นั้น... ถ้าไม่นับคนใช้ในบ้าน ก็แทบไม่มีใครจตุรูปไหว้

เพราะอยากสงบใจ ผมเลยปล่อยให้ชายรับหน้า ส่วนตัวเองนั่งอยู่ในศาลาของบำช้อยเป็นเพื่อนตวัน ผมจตุรูปไหว้เธอ บอกขอบคุณที่มาที่บ้านของผม ขอขอบคุณที่ให้กำเนิดตวัน ขอขอบคุณที่มอบเพื่อนที่ดีที่สุดให้ ขอขอบคุณที่ทำให้ได้เจอกับตวัน อยู่เคียงกันในวันนี้ และไม่ต้องห่วงเพราะผมจะดูแลตวันอย่างดี

ตอนนั้นตวันค่อนข้างเคืองคว้าง เพราะครอบครัวผมช่วยซบเลี้ยงมาตลอด เมื่อพอกับแม่ผมรวมถึงแม่ของเขาเสีย สถานะของตวันเลยยุ่งยากนิดหน่อย แต่ผมพูดเรื่องนี้กับพี่ชายแล้ว พี่ซึ่งรับมรดกสืบทอดกิจการของตระกูลยินดีจะดูแลตวันเหมือนเดิม

'จะดีหรือครับ ผม...ผมเกรงใจ' กับคนที่อายุมากกว่าแปดปี ตวันไม่กล้าเห็นแก่ตัวขนาดนั้น

'ดีสิ!' ผมยืนยัน ยังคงจับมือตวันไม่ปล่อย 'ถ้าไม่มีตวัน ใครจะปลุก

ให้ไปเรียนตอนเช้า ใครจะบอกให้ทำการบ้าน ชื่อของกินที่ชอบให้ คอยดูแล
ตอนไม่สบาย บ่นเรื่องทำห้องรก แล้วก็...แล้วก็..'

ผมร้องไห้

'หน้าที่ของตัวนคืออยู่ข้างๆ วาก็พอแล้ว!'

ภาพของผมที่ร้องไห้จับมือเขาแน่นในศาลางานศพของแม่เขาเองคือ
จุดเปลี่ยนที่ทำให้ตัวนมองผมในแง่รักใคร่ลึกซึ้งมากขึ้น

จากนั้นไม่กี่ปีตัวนก็สารภาพรักและขอผมคบ ผมแปลกใจนิดหน่อย
อาจเพราะพวกเราสนิทกันมากเกินไปเลยไม่เคยคิดในด้านนั้นมาก่อน
ถึงอย่างนั้น...ผมก็ตอบตกลง

ผมไม่เคยรังเกียจตัวน ไม่เคยสักนิดเดียว

หลังเรียนจบพี่ชายมอบกิจการจิ๋วเวลรี่ให้ผมดูแล เพราะเขาไม่ถนัด
ด้านแพชั่นและของสวยงามเท่าไร ตอนนั้นผมอยากให้ตัวนมีความมั่นคงมาก
ขึ้น ไม่ต้องขอเงินจากคนอื่นเลยโอนหุ้นครึ่งหนึ่งให้คนรัก มอบอำนาจแล้ว
ให้ตัวนบริหารงานเต็มที่ ส่วนตัวเองนอนตีพุงอยู่บ้าน

ผมถูกเขาเอาใจจนกลายเป็นคนเอาแต่ใจเต็มขั้น!

ตัวนอยากพิสูจน์ความสามารถ ผมจึงเชื่อใจและไว้ใจให้เขาบริหารงาน
แทน เพราะถ้าผมโผล่หน้าไปที่บริษัทบ่อยๆ หลายคนจะวางตัวลำบาก
นามสกุลผมบงบอกถึงความเป็นเจ้าของ แล้วตัวนล่ะคืออะไร แม้จะมีหุ้น
เท่ากัน แต่ก็มีค่านินทาบ่อยครั้งว่าตัวนเกาะผมกิน...

คนในบริษัทหลายคนไม่ค่อยสนับสนุนตัวน ถือหางผมมากกว่า ผมเลย
ตัดปัญหาด้วยการไม่ไปซะเลย ตัวนจะได้กุมอำนาจ ถือสิทธิ์ขาดที่สุดซึ่ง
ก็ได้ผล หลังบริหารงานอยู่สามปีความพยายามของตัวนก็ประสบผลสำเร็จ
ยอดขายที่เพิ่มมากขึ้นของดราลย์จิ๋วเวลรี่ทำให้พี่ชายผมถึงกับอออกปากชมเชย

ตอนวิ่งมาบอกว่าทำได้แล้วเป็นวันแรกที่ผมเห็นเขาดีใจขนาดนั้น เพราะ
เขามักมีสายตาหม่นเศร้าเสมอ ตัวนพาผมไปเลี้ยงข้าว ไปเที่ยว ซือบ้างด้วย
เงินที่เขาเป็นคนหามาด้วยน้ำพักน้ำแรงตนเอง ไม่ใช่ได้จากคนอื่น

พวกเรามีความสุขกันมาก...

ปีนี้เป็นปีที่เจ็ดที่เราคบกัน อภรรพ์เจ็ดปี? เฮอะ คนจะนอกใจ อภรรพ์ก็แค่อ้าง!

เอ๊ะ...จะว่าไปผมเพิ่งอายุยี่สิบห้า หรือจะเป็นอภรรพ์เจ็ดปีผนวกกับวัยเบญจเพสกันนะ?

"ทำไมที่รักใจจิง โดนหลอกใช้ยังไม่รู้ตัวอีก"

"เจียบน่า!"

ผมหันไปตวาดคนข้างตัว...ผู้นำหลักฐานการนอกใจมาแฉด้วยสีหน้ากรุ้มกริมน่าหมั่นไส้ หมอนี่ชื่อศศิน แทนที่จะสุขุมเยือกเย็นดังพระจันทร์ตามชื่อดันเป็นคนบ้าแกมหน้าด้าน ตามจีบผมแบบนั้มาหลายปี แม้จะโดนปฏิเสธรอบที่ล้านว่าผมมีแฟนแล้วและพวกเรารักกันดี ไม่มีวันเลิกกันง่าย ๆ เขาก็ทำหูทวนลม บอกว่าขอแค่เที่ยวได้เที่ยวชื่อให้ผมอารมณ์เสียอาละวาดก็พอใจแล้ว ไม่เป็นแฟนได้ ขอแค่เป็นคนที่ดีเขา...

ยิ่งกว่าคนบ้าคือคนบ้ารัก

น่าซ้ำชะมัดที่ผมเองก็กำลังจะเป็นแบบนั้น หน้ามืดตามัว ศศินพยายามบอกว่าทุกอย่างที่ตัวนี้ทำทั้งหมดไม่ใช่ความจริงใจ แต่คือการหลอกใช้เพื่อจะได้มีฐานะ มีเงิน มีอำนาจ แต่ผมไม่เชื่อคำยุยงของคนบ้าหรอก ผมอยู่กับตัวตั้งแต่เกิด เขาเป็นคนยังงั้นทำไมจะไม่รู้ ถึงผมจะบ้ารักก็ไม่ถึงขนาดโง่คนแก๊งรักไม่ออก

ตัวนี้รักผมจริง

แต่รักนั้นจิตจางลงเมื่อเขามีทุกอย่างดีพร้อมและเจอคนที่ตรงสเปกมากกว่า

ตัวนี้เป็นผู้ชายแท้ๆ...เขาชอบผู้หญิง แต่ตัวนี้บอกว่าผมจะเป็นผู้ชายคนเดียวที่เขารัก

แล้วผมก็เชื่อไป!

แต่ความรักของเราจะไม่เท่ากันละมัง ถึงทรยศหักหลังได้ลงคอ

"โธ่ ที่รัก ไม่โมโหนะไม่โมโห ถ้าโกรธมากๆ คิ้วขมวดเยอะๆ จะหน้าเหี่ยวนะ" ผมชักหัวเราะไม่ออกเพราะโธ่คนหน้าด้านข้างตัวเนี่ยแหละ

ผมเจอกับศศินตอนเข้ามาหา'ลัย ตอนนั้นผมเพิ่งเริ่มคบกับตัววัน ความรักกำลังหวานชื่นทีเดียว ตัววันไม่ชอบชี้หน้าศศิน ผมเลยพยายามไม่ยุ่งกับหมอนี่ แม้จะถุกัด โดนดักเจอก็พยายามหนีหน้าตลอด นี่เป็นครั้งแรกในรอบเจ็ดปีที่ผมยอมมาเจอเขา...เพียงเพราะอีกฝ่ายบอกว่าตัววันกำลังนอกใจ

แต่ถ้าศศินทำสีหน้าเห็นอกเห็นใจสักนิด ตีหน้าเศร้าสักหน่อย ผมคงรู้สึกขอบคุณกว่าไอ้สีหน้ายียวนอย่างติใจฉิบหายนี่!

'ที่รักจะโสดแล้ว เย้!'

ถ้าเขียนประโยคนี้บนหน้าผากได้เขาคงทำแล้ว ใครก็ไม่ปิดบังความรู้สึกเลย อย่าประหลาดใจว่าทำไมผมไม่ขัดเมื่อโดนเรียกว่าที่รัก ผมขัด! ทั้งแย้ง ทั้งเถียง สาปแช่งต่ากราด แต่ศศินไม่สนใจ ลอยหน้าลอยตาอย่างไรก็ยิ่งเหมือนเดิม...เอาจริงๆ ผมก็ไม่เข้าใจว่าเขาจะรักปกป้องอะไรขนาดนั้น พวกเราไม่ได้สนิทกัน แทบไม่เคยคุยกันดีๆ ด้วยซ้ำไป

แต่ถึงสนิทสนมรู้จักใจแล้วยังไงล่ะ

ขนาดคนที่รู้จักมาทั้งชีวิตยังเชื่อถือไม่ได้!!

"นายมีภาพพวกนี้อีกมั๊ย" ผมถามศศิน พวกเรานัดพบกันลับๆ ที่ไนต์คลับแห่งหนึ่งซึ่งศศินเป็นเจ้าของ ครับ หมอนี่หน้าตาเหมือนวายร้าย นิสัยชั่วช้าไม่พอยังทำการค้าด้านอบายมุข แถมยังเป็นเจ้าพ่อเงินกู้ แล้วยังชอบวางมาดมาเพียอีกต่างหาก

ต่อหน้าลูกน้องก็เป็นผู้เป็นคนดีหรือกนะ แต่พอเจอผมทีไร เป็นไอ้บ้าทุกที

"มีสิ ที่รักอยากได้เยอะแยะไหนล่ะ ตั้งแต่สองคนนี่เริ่มนัดพบกันเลยมั๊ย"

"นี่यरู้มานานแล้ว แต่เพิ่งมาบอกฉันเนี่ยนะ!" ผมตบโตะดังปัง ลูกน้องข้างหลังศศินขยับตัวนิดหน่อย หมายถึงจะตักเตือน สงสัยจะเป็นหน้าใหม่ เพิ่งทำงาน ไม่รู้ชะแล้วว่า...

"เจ็บมือมั๊ยครั้บที่รัก มา ฉันตบโตะทำโทษให้ที่ทำที่รักเจ็บมือ นี่แนะๆ"

...เจ้านายแม่งเพี้ยนขนาดไหน!

"อย่าจ้องเขม็งกันอย่างนั้นสิ ถ้าสู้ๆ ฉันบอกว่าคุณจะได้วันนัดเจอผู้หญิงที่รัก"

ก็คงไม่ฟังอยู่แล้ว แต่ไหนแต่ไรที่รักก็เชื่อแต่คำของไอ้ตัววันมากกว่า ถ้าไม่มีหลักฐานชัดๆ คาคาขนาดนี้ ฉันก็ไม่กล้านัดมาเจอหรือก ปกติสองคนนั้น ระวังตัวดีมาก คนของฉันก็ตามไปถ่ายถึงในห้องนอนไม่ได้ด้วยสิ เอ้อ...นี่เป็นนัดครั้งที่หนึ่งหมื่นสามพันเจ็ดร้อยห้าสิบล้านสามครั้งสินะ ฉันจะจดวันนีไว้ในปฏิทินที่รักรับนัดครั้งแรก ปลื้มใจจัง"

คุยกับมันแล้วผมละปวดหัว

"นายให้คนตามจับผิดตัววันมาตลอดเลยหรือ"

"ที่รักน้อยใจหรือ ไม่ต้องห่วงนะ ฉันให้คนตามที่รักจำเหมือนกัน"

"ศคิน!" ผมตะโกนลั่นอย่างหมดความอดทน ต้องมาฟังคนหวังเคลมตัวเอง ไม่ใช่ความรู้สึกที่ดีนักหรือก

"ไม่เล่นแล้วครับ" ศคินกลับมาเป็นผู้เป็นคนอีกครั้ง ก่อนจะหันไปส่งสัญญาณมือให้ลูกน้องด้านหลัง ไม่นานกล่องกระดาษขนาดกลางก็ถูกยกมาวางบนโต๊ะ ผมมือสั่นเล็กน้อยขณะเปิดดู ก่อนจะพบอัลบั้มรูปห้าเล่มใหญ่ บรรจภาพแอบถ่ายจำนวนมากเรียงลำดับเวลาชัดเจน

ไม่เพียงแค่วันที่ ยังระบุสถานที่และระยะเวลาที่ห่างกันของแต่ละภาพด้วย แถมมีลูกศรลากเป็นแกตเชื่อมโยงอีกต่างหากว่าถึงจะไม่เจอกัน แต่พวกเขาแอบติดต่อกันยังไง ละเอียดยิบป่งบอกความใส่ใจของผู้ทำ

เมื่อเห็นน้ำตาก็เริ่มคลออีกครั้ง แต่ที่มีมากกว่าคือความโกรธ!

เยอะขนาดนี้...ผมถูกตัววันอกใจนานแค่ไหนกัน!!

"ที่รักจะฟ้องชู้หรือ"

"ฟ้องได้ทีไหน ฉันกับมันไม่ได้แต่งงานกัน!" ผมเช่นเดียวกับไอ้ตัววัน ขอสเสียของรักร่วมเพศคือจดทะเบียนสมรสไม่ได้ และเมื่อจดทะเบียนสมรสไม่ได้ จะฟ้องว่าอีกฝ่ายมีชู้เรียกคืนทรัพย์สินก็ไม่ได้จริงมั๊ย ขณะเดียวกันถ้าฝ่ายนั้นจดทะเบียนสมรสแล้วฟ้องว่าผมคือชู้ล่ะก็...

ฉิบหาย

ทำไมชีวิตมันน่าเศร้าแบบนี้วะ

"ที่รักอย่าทำหน้าที่จะร้องไห้อย่างนั้นสิ เห็นแล้วใจไม่ดีเลย โกรธเยอะๆ"

แบบเมื่อกี้ดีกว่านะ เอ้า ฉันทยกแก้วให้เลย อยากจะขว้าง จะปา จะกระแทกโต๊ะ จนนุบก็ไม่มีอะไร เดี่ยวฉันซื้อใหม่เอง"

เอ่อ...ไม่ละ ผมไม่เชื่อว่าตัวนี้จะใจกล้าขนาดนั้น ถ้าเป็นศศินก็ไม่แน่

"นายนี่มันช่างสปอยล์จริงๆ" ผมประชด หลายปีที่ผ่านมาผมว่าตัวนี้อาจใจผมเก่งแล้วนะ มาเจอศศิน...หมอนี่เอาอกเอาใจแบบไม่ลืมหูลืมตาไม่ว่าจะถูกหรือผิดก็ตามอวยตลอด

"ที่รักจะทำยังไงต่อ ถ้าอยากได้ความช่วยเหลือ บอกฉันได้เลยนะ"

"ไม่ต้อง แค่นี้ก็พอแล้ว"

"จะเอาไปบอกเลิกหรือ!"

...ช่วยทำหน้าที่ให้มันน้อยๆ หน่อยได้มั๊ย ทำอย่างกับว่าพอมผมบอกเลิกตัวแล้วก็พร้อมเสียบทันทีอย่างนั้นละ!

"ไม่ ความรักเจ็ดปีจะให้จบง่าย ๆ ได้ยังไง" ผมแค่นยิ้ม แม้จะเป็นรอยยิ้มที่ขมขึ้นไปสักหน่อย แต่ประกายตาแข็งกร้าวพร้อมเผชิญหน้า "ฉันจะทำให้ตัวนี้รู้ซึ่ง...อะไรที่ฉันเคยให้ก็ทวงคืนได้เหมือนกัน!!"

ตอนที่ 2

ยุทธการทวงคืนรัก

"วา"

ผมก้มหน้า หลบตาต่ำ พยายามปิดบังความแค้นเคืองเมื่อตัวนักลับห้องของเรา

"วา ทำไมเจ็บแบบนี้ล่ะครับ เกิดอะไรขึ้น" ตวันปราดเข้าหาอย่างร้อนใจ เพราะคนอย่างนายนาวา *ดารา* ลัยมักมีรอยยิ้มประดับบนใบหน้าเสมอ ใช้เงินมือเติบ ปากไว เอาแต่ใจเหนือใคร มีความสุข และใช้ชีวิตอย่างแสนสบาย หายากที่จะมานั่งซึมเศร้าเหงาหงอย ไม่หือไม่อือ

"วันนี้มีคนพูดแปลกๆ ใส่วา" ผมเอ่ย กับคนสนิทมักแทนตัวเองด้วยชื่อเสมอ "พูดอะไรหะครับ"

ผมมองหน้าตวัน คนชื่อตรงอย่างเขาเผยพิรุณในทันที...ผมมองข้ามความผิดปกติได้ยังไง ทำไมต้องรอให้ศศิณมาบอกด้วย คนรักกันควรจะรู้กันเอง ดีที่สุด หรือไม่...ก็เพราะรักแสนรักถึงได้หลอกตัวเองว่าไม่มีอะไร

"วา...ร้องให้ทำไม" ตวันทำอะไรไม่ถูก เพียงรังตัวผมไปกอดแน่นก่อนจะลูบศีรษะแผ่วเบา เขามักทำแบบนี้เสมอเวลาผมเสียใจ ซึ่งมีเพียงเรื่องครอบครัวที่เสียชีวิตกะทันหันเท่านั้นที่เรียกน้ำตาจากนาวาคนนี้ได้

"มีคนบอกว่าตวันนอกใจวา"

ผมแก้งร้องไห้ แต่ไม่รู้ทำไม...ถึงร้องสะอึกสะอื้นหนักกว่าเดิมซะงั้น ถึงจะรู้สึกแค้นและหมดความไว้วางใจกับตวัน แต่ความรักความผูกพันมาตลอด

หลายปีก็ทำให้ผมร้องไห้แบบสุดตัวในอ้อมอกเขา

สัญญาว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้าย

พวกเขาไม่รู้ว่าคุณคนแถมตอบแทนความรักได้เจ็บแสบสะท้านทรวง
เรียกน้ำตาจากผมได้แค่วันนี้เท่านั้น!

"ใครบอกรับ" ตวันถามเสียงห้วนทันที แต่พอมผมซ้อนตามองเขาก็รีบ
ปรับน้ำเสียงให้นุ่มนวลลง ตวันมักปฏิบัติกับผมอย่างอบอุ่นอ่อนโยนเสมอ
ไม่กล้าแม้แต่จะทำร้ายจิตใจ มีแต่ตามใจ อยากรตอบแทนครบครันผมจึงดูแล
ให้อยู่อย่างสุขสบายที่สุด

ฮี สุกจนแทบใหม่เลยสิ!

โกรธจนหน้าสั่นไปหมดแต่ต้องบั้นหน้าร้องไห้ ผมไปเป็นนักแสดงได้เลย
นะเนี่ย

"ใครบอกไม่สำคัญ ถ้านั่นคือเรื่องจริง" พุดจบผมก็กัดปากขมก้น
ความขุ่นเคือง อยากรจะต่อหน้าตวันให้ล้มหงาย แต่ยังไม่ถึงเวลา "ตวันนอกใจวา
เหวอครับ...ตวันกล้านอกใจवाद้วยเหวอครับ"

ผมถามย้ำ ไบหน้าเต็มไปด้วยน้ำตาแล่น่าสงสาร แต่น้ำเสียงเค้นถาม
กึ่งทำทนาย

กับคนรักที่ประเคนทุกอย่างให้ทั้งที่อยู่ อาหาร เสื้อผ้า การเรียน ไม่เว้น
กระทั่งหน้าที่การงาน เขากล้า่นอกใจผมได้ยังไง!!

ตวันเงยบั้นที เพราะเขากอดผมอยู่เลยรู้สึกถึงร่างกายที่แข็งเกร็ง

"อย่าคิดมากเลยครับ สมัยนี้ใครอยากรจะพุดอะไรก็พุดง่าย เมื่อก่อน
ตอนผมทำงานวาก็ได้ยื่นข่าวลือด้านไม่ตีไม่ใช่เหวอครับ"

ใช่ ตอนตวันเพิ่งทำงานใหม่ๆ ด้วยนามสกุลที่ไม่มีใครรู้จัก แต่เผลอมา
ก็ถือหุ้นใหญ่เทียบเท่าเจ้าของอย่างผม ข่าวลือทั้งเรื่องมั่วผู้หญิง ทำงานห่วยแตก
มีปัญหา กับเพื่อน และหนักสุดคือขายตัวให้ผมมีมาเป็นระลอก

ตอนนั้นผมหัวเราะลั่น ตบเข่าขาด ยังเล่นมุกแซวกับตวันอยู่เลยว่าจะ
ขายให้ผมเท่าไรดี แต่ผมไม่เอาเงินหรอกนะ ขอเป็นทั้งชีวิตของตวันได้มัย
พวกเราเกิดห่างกันแค่สิบวัน ตั้งแต่จำความได้ก็อยู่ด้วยกันตลอด ถ้าเป็นไปได้

ก็อยากจะทำจากไปพร้อมๆ กัน

...นี่แล้วน้ำตาจะไหลอีกรอบ แม่เงี้ย

"สรุปเป็นเรื่องโกหกหรือครับ" ผมผละออกมาเล็กน้อยเพื่อจะได้มองตา
ตวันให้ชัดๆ

นี่เป็นโอกาสสุดท้ายที่ผมจะมอบให้เขาแล้ว

ไม่ใช่โอกาสปรับความเข้าใจหวังคืนดี แต่เป็นโอกาสที่เราจะเลิกหากัน
โดยไม่ถึงกับต้องเรียกคืนทุกอย่างทุกอย่าง หากเขาสารภาพตามตรง บอกสาเหตุ
ที่หมดรัก ผมจะยอมปลปล่อยเขาไปพร้อมเงินทุนติดตัวสักก้อน แล้วก็แยกจากกัน
แบบไม่ต้องมายุ่งเกี่ยวกันอีก

คนอย่างนาวารักแรงแค้นแรง หากทำร้ายความเชื่อใจก็อย่าหวังจะ
อ่อนวอนขอความรัก แต่ผมยังเห็นแก่ความดีที่ช่วยดูแลมาตลอดหลายปี
กับแค่เศษเงินที่คงไม่น้อยสำหรับเขาแต่น้อยนิดสำหรับผมยังพอบริจาคทาน
ให้ได้บ้าง

"ใช่ครับ"

แต่เขาตัดโอกาสนั้นแล้ว

ผมผลักอกตวัน แสร้งไม่พอใจ ทั้งที่ความจริงแล้วอยากจะทำหัวเราะลั่น...
ซึ่งถ้าทำจริงๆ ตวันคงช็อกค้าง

บางทีผมถึงตัวเอง เจ็บซ้ำเจียนตายแท้ๆ แต่ดันหัวเราะในใจไม่หยุด
ตลกตัวเอง ขำชีวิต ไม่คิดไม่ฝันว่าจะมีวันนี้

"วา...ไม่เชื่อใจผมหรือครับ"

โห พุดมาได้

ผมย้อนในใจ พอรู้ความจริง การกระทำทุกอย่างของตวันที่แม้จะ
พยายามง้อจนยอมลงให้แก่ไหนก็ไม่รู้สึกละใจเดินเหมือนเคย แต่กลับยิ่งโกรธ
และมองราวเห็นคนแปลกหน้ามากกว่า

นี่นะหรือคนที่โตมาด้วยกัน นามสกุลใจรักดีของเขากลายเป็นมุกตลก
น่าล้อเลียนสุดๆ!

"เชื่อใจสิ" ในเมื่อเขาไม่จริงใจก่อน ผมก็เล่นละครได้ดีขึ้น สลัดความรู้สึก

แอบแฝงทิ้ง เหลือเพียงแผนการในหัวที่จะต้องเอาคืนอีกฝ่ายให้เจ็บแสบ รวมถึงผู้รัก...พาฝันที่จะกลายเป็นฝันเฟื่องในเร็วๆ นี้ "แต่ไม่เชื่อใจคนที่เป็นอย่างกับตัวฉัน พงษ์นี่ว่าไปทำงานด้วยนะครับ"

ตัวฉันสะดุ้งโหยง

ร้อยวันพันปีมาดา ดาราวัลย์ไม่เคยเข้าบริษัท จนทำให้หลายคนแทบจะลืมเลือนไปแล้วว่ามีผู้ถือหุ้นใหญ่อีกคนหนึ่ง

"จะดีหรือวอ"

"แล้วไม่ดีกว่าไหน ว่าจะไปแสดงตัวว่าเป็นคนรักของตัวฉัน จะได้ไม่มีใครคิดไม่ซื่อเกี่ยวกับคนของวอไง" ผมถามเขากลับ ซื่ออ้างสมบูรณแบบ ไปแสดงตัวเป็นคนรัก ไม่ใช่ไปแสดงตัวเป็นผู้ถือหุ้นหรือเจ้าของที่แท้จริงสักหน่อย

แน่นอนว่าเป้าหมายผมนั่นคืออย่างหลัง

"ก็คนที่เป็นอย่างกับตัวฉันคือพาฝันนี่ครับ"

คราวนี้ตัวฉันเหวี่ยงตักหนัก เห็นแล้วสะใจซะมัด ระหว่างคนโกหกดีหน้าซื่อ กับคนที่รู้ความจริงแต่แกล้งอมพะนำ ดูท่าฝ่ายแรกจะเห็นน้อยกว่าเป็นไหนๆ

"ถ้าไปแล้ววอสบายใจขึ้นก็ไม่ใช่ไรครับ แต่จะตื่นไหวหรือ"

"ตัวฉันก็ปลุกวาลี" ผมยิ้มหวาน เพราะนอนดีตื่นสบาย สมัยเรียนตัวฉันเลยเป็นคนคอยปลุกตลอด แต่พอเขาทำงานก็ปล่อยผมนอนสบายๆ เต็มที่

"ครับ" ตัวฉันรับคำ หอมแก้มผมก่อนจะเดินไปอาบน้ำ วันนี้เขากลับห้องตอนสามทุ่มโดยอ้างว่ามีประชุมงานเลยไม่รู้วาก่อนหน้านี้ผมแอบไปพบศศิณ ผมมองตามแผ่นหลังนั้นด้วยสายตาที่รักทั้งแค้น

ถ้าเลือกได้ ตัวฉันคงไม่ยอมให้ผมไป แต่คนร้อนตัวจะทำอะไรได้นอกจากมารับปากเพราะผมดันพูดชื่อผู้รักถูกต้องตรงเผง

พาฝัน นางแบบสาวโนเนมผู้โด่งดังขึ้นมาจากการเดินแบบในแฟชั่นโชว์เครื่องเพชรของดาราวัลย์จีวีเวลรี่ งานนั้นเป็นงานเปิดตัวครั้งแรกและทำให้ตัวฉันเป็นที่ยอมรับ ขณะเดียวกันก็เป็นงานแจ้งเกิดให้เธอมีหน้ามีตาในวงการ

พาฝันซาบซึ้งและมักพูดถึงดาราวัลย์จีวีเวลรี่เสมอว่าเป็นผู้ให้โอกาส จึงไม่แปลกที่เธอจะสนิทสนมกับตัวฉันผู้เลือกเธอขึ้นเดินแบบและทำให้นางแบบ

ที่ดูไม่สะอึกตาคนนั้นโด่งดังในข้ามคืน

ครั้งนั้นผมเองก็ไปด้วย ยังประทับใจอยู่เลยว่าวันมาถึง เลื่อนนางแบบ
ได้เหมาะกับเครื่องเพชรไขว้ปิดท้ายได้อย่างงดงามและสร้างความเซอร์ไพรส์
แก่หลายๆ คน

นั่นเป็นเมื่อหนึ่งปีก่อน

และปีนั้นงานแฟชั่นโชว์เซ็กซี่ใหม่ที่กำลังมาถึง พาฉันก็ได้รับเลือกเป็นผู้เดิน
ปิดท้าย สวมใส่เครื่องประดับราคาเป็นสิบล้าน เธอจึงมักมาที่บริษัท ปรีक्षा
เรื่องงานกับตัวฉันโดยไม่มีใครสงสัยในความสัมพันธ์

แต่โทษเถอะ อย่าหวังเลยว่าจะแอบพลอดรักที่บริษัทผมอีก นาวามาแล้ว!

"วา...ตื่นได้แล้วครับวา"

นิทราแสนสุขถูกรบกวน ใครเลยจะเข้าใจหัวกอนาวา

วูบหนึ่งผมนึกว่าตัวเองยังเป็นเด็ก ต้องตื่นเข้าไปเข้าเรียนให้ทัน ตัว
ช่วยถือกระเป๋า จูงมือพามผมวิ่งขึ้นตึกเรียน สภาพกระเซอะกระเซิง เลื้อยหลุดออก
นอกทางเก่ง คนสุขภาพอ่อนนุ่มถ่อมตนไม่กล้ามีปากเสียงอย่างเขาต้องวิ่งสู้ฟัด
เป็นเพื่อนแทบทุกวัน เวลาไปสายผมจะหัวเราะลั่น ข้ากับสภาพเราสองคน
ตัวนั้นทำได้เพียงมองอย่างอ่อนใจ ช่วยจัดทรงผมให้ บอกว่าไม่เป็นไร พรุ่งนี้
จะปลุกให้ไวขึ้น แต่ถ้ามาถึงทันเวลาผมก็จะกระโดดกอดตัวนั้น บอกเขาว่า
ขอบคุณนะครับคนดีของวา

"อีกห้านาที"

"ห้านาทีที่หลายครั้งแล้วนะครับ เดี่ยวไปสายนะ"

ตัวนั้นมักพูดกับผมอย่างอ่อนโยนเสมอ แม้ผมจะเกียจ เขาก็จะอดทนปลุก
อย่างใจเย็น คอยลูบศีรษะให้รู้สึกตัวตื่น ไม่รู้เขาซะเลยว่ายิ่งทำให้ผมเคลิ้มหลับ
กว่าเดิม

แต่ผมไม่บอกหรอก เพราะผมชอบเวลาเขาลูบศีรษะมาก มันแสดงถึง
ความรัก ความห่วงใย และใส่ใจกัน

"งั้นผมไปทำงานก่อนนะครับ"

ผมพลันลืมตาโพล่ง ฟันหวานพังทลาย ตันในตอนนี้ไม่มีความอดทน
มากพอ แถมยังโล่งอกด้วยซ้ำที่ผมไม่ยอมตื่นสักที

"ตื่นแล้วว๊ว วาตื่นแล้วว!" ผมรีบดึงตัวลุกจากเตียง มีนเบลลน่อยๆ
เลยไม่รู้ตัวสักนิดว่าผ้าห่มพันขา พอก้าวลงมาเลยหน้าแทบทิ่ม

"ใจเย็นๆ นะครับวา" ตันหัวเราะเบาๆ ในลำคอ ช่วยพยุงผมด้วยรอยยิ้ม
หวานแถมเอ็นดู ทั้งที่ว่าจะไม่ใจเต๋นกับคนคนนี้แล้วเชียว...

นึกแล้วก็โมโหตัวเอง ผมรีบสะบัดตัวหนีแล้ววิ่งเข้าห้องน้ำ ตันมองตาม
ด้วยสายตารักใคร่เพราะคิดว่าผมเขิน

ถ้ารักแล้วทำไมถึงนอกใจ

...หรือเพราะเขามีหัวใจสองดวง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624478.html>